

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 124.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001251024/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

talen, at hun ogsaa hed Ursula; hun var vel en Slægtning af Fruen her, tænkte han. Men hun lod ikke til at bo her i Huset.

»Kom saa herop i Morgen til Middag, Martin!« sagde Fru Ursula, vendt lige imod ham, — og overraskede ham, saa han blinkede og foer sammen. »Saa skal jeg have noget Tøj parat til Dig, som Du maaskee kan bruge. — Farvel, lille Martin!«

Han skyndte sig ud ad Døren, og var jo straks efter paa Vejen hjemad, — men udenom de befærdede Gader.

Een Ting var der, han ikke kunde begribe, det var jo ikke til at forstaa, det var rent ufatteligt: at den unge Pige kom dér ind ad Døren — ind i dét Hus — forat tale med denne Fru Ursula, — kom dérind — han kunde jo tydeligt see hende — see hende for sig endnu! Men naar han saa vilde tænke roligt derpaa, saa kunde han jo indsee, at der sletikke var noget underligt derved. Hun skulde jo da være eet Sted.

Det var jo hundrede Gange mere forunderligt, at der var nogen, som vilde tage sig af ham, give ham Klæder og Føde, — ja, naar han søgte at huske alt det, Fru Ursula havde talt om, saa var det jo en uhyre Lykke, der var hændt ham, — hun havde jo ogsaa sagt, at han maaskee kunde komme til at bo dér i Huset — — aa ja, men han var da saa sært ude af Stand til at samle sig, — det var vel, fordi disse frygtelige Spørgsmaal om Helvede og alt dét skjød sig frem i hans Sind, saasnart han vilde tænke paa al den Lykke og vilde takke Gud derfor, som han var vant til det, fra han var lille Dreng, — — aa, saa kom det om Guds Strængthed og Retfærdighed, som han syntes var Uretfærdighed — — hvis nu den Lykke sletikke betød noget for Gud, og han ingen Tak vilde have — — Aa ja, hvilken Uro det dog voldte i hans Sind, bare det at Lykken saadan nærmede sig — saa hylede det op, alt det andet derinde — — —

Da han kom hjem i sit Kammer, maatte han lade alt det med Lykken ligge. Og hans Tanker gled da af sig selv atter hen til den unge Pige, der saadan var kommen indad Døren. Det var jo hverken Lykke eller Ulykke — saa det kunde han bedre tænke paa, syntes han.

Han syntes, det var saa ufatteligt, saa ubegribeligt, at hun saadan var kommen ind i Stuen, — indtil han hu-

skede paa, at der i Virkeligheden sletikke var noget underligt deri. Hun skulde jo da være eet Sted.

Alligevel var det ikke muligt for ham at komme til Ende med, at hun netop var dér.
